

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **Y. G.**, zastoupené JUDr. Jakubem Schmitzem, advokátem se sídlem Praha 2, Malá Štěpánská 1932/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2013, č. j. 49 Az 45/2013 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Jakubu Schmitzovi **se** odměna za zastupování **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. OAM-92/LE-BE02-ZA04-2013, žalovaný shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Praze žalobou; ten usnesením ze dne 11. 10. 2013, č. j. 49 Az 45/2013 - 36, řízení o ní zastavil. Proti usnesení krajského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně stěžovatelka požádala o ustanovení jiného zástupce.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost však nepodala včas (§ 106 odst. 2 s.

ř. s.), ačkoliv byla v usnesení o zastavení řízení náležitě poučena o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka byla v době vydání usnesení krajského soudu zastoupena advokátem JUDr. Jakubem Schmitzem, který jí byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 8. 8. 2013, č. j. 49 Az 45/2013 - 24. Napadené usnesení krajského soudu bylo k rukám advokáta doručeno dne 14. 10. 2013. Kasační stížnost, datovaná dnem 18. 11. 2013 (k poštovní přepravě předaná dne 19. 11. 2013), byla k Nejvyššímu správnímu soudu podána samotnou stěžovatelkou. V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že ustanovený advokát ji nekontaktoval a nepodal kasační stížnost. Činí tak proto sama a žádá o ustanovení advokátky JUDr. Anny Doležalové. Stěžovatelka dále uvedla, že napadené usnesení si osobně převzala na krajském soudě dne 13. 11. 2013.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. má-li účastník řízení zástupce, doručuje se pouze tomuto zástupci. Pouze má-li účastník na řízení něco osobně vykonat, doručuje se i jemu.

Napadené usnesení bylo ustanovenému advokátu stěžovatelky prokazatelně doručeno v pondělí 14. 10. 2013. Usnesení bylo, v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s., doručováno toliko tomuto zástupci. Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. počala běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti v úterý 15. 10. 2013; konec této lhůty tak podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, za použití pravidla, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti tak připadl na úterý 29. 10. 2013, neboť pondělí 28. 10. 2013 bylo státním svátkem. Tento den byl posledním pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až dne 19. 11. 2013, tedy opožděně. Je zřejmé, že pozdní podání kasační stížnosti jde k tíži stěžovatelky, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

Na závěru o opožděnosti kasační stížnosti nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelka si na soudě osobně převzala napadené usnesení dne 13. 11. 2013. Okamžik, kdy se stěžovatelka osobně seznámila s obsahem napadeného usnesení, nemohl založit nový běh lhůty pro podání kasační stížnosti. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 130/2004 – 33, publikovaného pod č. 322/2004 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), se podává, že „pro běh lhůty k podání kasační stížnosti je právně bezvýznamné, že žalobce si později (po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti) rozsudek u soudu sám vyzvedl. Kasační stížnost, která byla podána ve lhůtě dvou týdnů ode dne, kdy si žalobce rozsudek u soudu sám vyzvedl, je třeba odmítnout jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“

pokračování

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví (...) třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat hrozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhnout důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřuje především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovatelka byla v řízení zastoupena ustanoveným advokátem, který byl odpovědný za hájení jejích práv. Skutečnost, že kasační stížnost nebyla ze strany advokáta podána, pravděpodobně souvisí s nedostatky v komunikaci se stěžovatelkou a rovněž s tím, že podle napadeného usnesení byla stěžovatelka neznámého pobytu a advokát zřejmě neměl ani možnost, jak stěžovatelku reálně kontaktovat, poskytnout jí potřebné právní rady a dohodnout se s ní na dalším postupu ve věci. Stěžovatelka měla ve vlastním zájmu poté, co byla propuštěna ze Zařízení pro zajištění cizinců, kontaktovat krajský soud a sdělit mu svou aktuální adresu pro doručování; nepříznivý výsledek své věci si tak přivodila do jisté míry sama. Jestliže byla schopna se ke krajskému soudu dostavit dne 13. 11. 2013, mohla tak jistě učinit i dříve tak, aby předešla nepříznivému rozhodnutí z důvodu jejího neznámého pobytu a následnému opožděnému podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovatelce ustanovil zástupcem pro řízení advokáta, jehož ustanovení pokračovalo podle ustanovení § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. i v řízení o kasační stížnosti. S ohledem na to, že kasační stížnost byla podána opožděně, neřešil Nejvyšší správní soud okolnosti, pro které stěžovatelka žádala ustanovení advokáta jiného, protože takové procesní kroky by, s ohledem na zjevnou meritorní neprojednatelnost kasační stížnosti byly nadbytečné a na konečném výsledku řízení by nemohly ničeho změnit.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by v řízení o kasační stížnosti úkon právní služby, za který odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží, vykonal. K tomuto postupu lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2005, č. j. 7 Azs 125/2005 – 37.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu